

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: R.V.*, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, nyní bytem ..., *zastoupeného: JUDr. Pavel Sadílek*, advokát se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 14.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2018, č.j. OAM-11/LE-LE05-LE28-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Pavlu Sadílkovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 9.267,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 724242339/0800, VS: 60292018.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 14.3.2018 se žalobce domáhal přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2018, č.j. OAM-11-LE-LE05-LE28-2018*, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Součástí žaloby učinil žalobce žádost o ustanovení zástupce a pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 23.3.2018 č.j. 60Az 29/2018-13 mu byl ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel Sadílek, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

V žalobě k výzvě soudu doplněné dne 16.4.2018 žalobce namítal porušení § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správního řádu* (dále jen *s. ř.*), a dále čl. 3 Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*) spolu s ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Následně uvedl, že do České republiky (dále jen *ČR*) přicestoval v srpnu 2015 na cestovní pas z Ukrajiny, konkrétně z města Drahovo, okr. Chust, kde do té doby žil se svými dvěma zletilými syny. Od srpna 2015 se na Ukrajinu již nevrátil a zdržoval se v ČR. Je rozvedený a jeho bývalá manželka žije na území ČR, ale nestýká se s ní. V době, kdy žil na Ukrajině se nijak politicky neangažoval, není členem žádné politické strany. Je pravoslavného vyznání a na Ukrajině mu nehrozí žádné žádné újma či příkoří. Jediný důvod proč přicestoval do ČR, je ten, že na Ukrajině nesehnal vhodnou práci, neměl dostatek finančních prostředků k obživě a živořil. Ví, že v ČR je vyšší životní úroveň, proto by zde chtěl pracovat a žít. Nemá však cestovní pas, který ztratil, ani žádné povolení k pobytu. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, že by si chtěl legalizovat pobyt na území ČR a trvale zde žít. Je si vědom skutečnosti, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany i z toho důvodu, že se jedná o opakovanou žádost. Svou první žádost o udělení azylu podal v r. 2004, ta mu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Přesto doufá, že mu může být udělen azyl z humanitárních důvodů, které spatřuje v neúnosných životních podmínkách panujících na Ukrajině, zejména všude přítomné korupci, zoufalé ekonomické situaci, nemožnosti získat vhodné zaměstnání, nedostatečné lékařské péči apod. Uvedená tvrzení žalobce nedoložil žádnými důkazy ani žádné nenavrhl, neboť se domníval, že situace na Ukrajině je dostatečně známa. Na základě namítaných skutečností žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Napadeným rozhodnutím ze dne 6.3.2018 č.j. OAM-11/LE-LE05-LE28-2018, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 18.1.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl, protože se v ČR nachází jeho rodina. Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že Ukrajinu opustil v srpnu 2015 a poté se tam již nikdy nevrátil. Odjel na pas, který následně ztratil. Ukrajinu opustil dle svých slov z důvodu, že si myslel, že si zde najde práci a něco si vydělá, ale nevyšlo mu to. O udělení mezinárodní ochrany žádal proto, aby mohl v ČR zůstat a získat nějaké doklady, chtěl by zde legalizovat svůj pobyt. Na poznámku správního orgánu, že do své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádá o azyl, protože má v ČR celou rodinu, reagoval se slovy, že to tam napsal, protože nevěděl, co tam má napsat - na území ČR žije jeho bývalá manželka, on s ní však nežije, jeho děti jsou doma na Ukrajině.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha legalizovat v ČR pobyt a získat nějaké doklady. Důvodem odjezdu z Ukrajiny pak byla snaha najít si v ČR práci a vydělat peníze, přičemž na Ukrajině nikdy neměl žádné problémy. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný nejprve posoudil, zda je opakovaná žádost žalobce přípustná ve smyslu § 11a zákona o azylu a konstatoval, že přestože žalobce neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a byl přesvědčen, že jsou naplněny podmínky ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu, kdy správní orgán může posoudit podanou žádost jako přípustnou, protože předchozí žádost byla podána již v roce 2004 a byla zamítnuta dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v tehdy platném znění a je všeobecně známo, že situace

na Ukrajině se od té doby zásadně změnila kvůli několika mocenským převratům a od r. 2014 probíhá na části ukrajinského území ozbrojený konflikt.

Při posouzení výše uvedených tvrzení žalobce nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 26.4.2018 popřel oprávněnost námitek žalobce a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí a dále odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení azylu i výpovědi žalobce a napadené rozhodnutí. Následně žalovaný shrnul pobytovou historii žalobce. Snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako možnost pracovních příležitostí či obdobné důvody na území ČR rozhodně nelze podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům podle zákona o azylu. Dle obsahu správního spisu a na základě uvedených skutečností bylo podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, dosáhnout propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a dořešit své finanční a osobní záležitosti. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, a nelze jej k takovým účelům využívat (pozn. soudu: mýněny důvody uvedené žalobcem). Je přitom zcela evidentní, že žalobce dlouhodobě a vědomě porušoval právní řád ČR místo toho, aby si vyřídil pobytové oprávnění podle zvláštní formy, a to příslušného zákona o pobytu cizinců, což ale neučinil. Pro účely úpravy pobytu na území ČR z důvodu podnikání nebo realizace osobního života je nutno využít jiných právních instrumentů určených k legalizaci pobytu cizinců na území ČR, stejně tak jak musí učinit jiní cizinci, kteří chtějí v ČR dlouhodobě žít. Skutečnost, že žalobce chce pobývat v ČR a věnovat se zaměstnání a vydělat si peníze, tak není relevantní pro udělení mimořádného pobytového statusu, kterým humanitární azyl bezesporu je. Žalobce takovou možnost v minulosti měl, v řízení nebylo zjištěno, že by se ocitl bez vlastního zavinění ve zvlášť závažné osobní situaci; institut mezinárodní ochrany ve formě azylu neslouží jako možnost pro cizince, kteří se po nesplnění nebo neřešení podmínek rozhodli řešit tímto způsobem oprávnění k pobytu. Stran osobních vazeb žalovaný taktéž neshledal žádnou závažnou skutečnost relevantní pro udělení humanitárního azylu, jako zvláštního instrumentu, tak, jak je řádně odůvodněno v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu, proto závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.3.2018 i ve vyjádření

žalovaného ze dne 26.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 6.3.2018 žalobci předáno dne 9.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 *s.ř.s.*, jelikož žalobce ani žalovaný se k nařízení jednání nevyjádřili.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná, přičemž námitky žalobce byly velmi obecného charakteru a vztahovaly se k neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14 zákona o azylu „*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména z důvodu legalizace svého pobytu v ČR. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, ale dospěl k závěru, že tomu tak není, když udělení tohoto azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu v ČR pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. Žalobcem vyslovené přání žít v ČR a legalizovat si zde pobyt, však nespadá do taxativního výčtu důvodů pro udělení azylu.

Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jmenovitě vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13.6.2017, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina z ledna 2017, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 3.3.2017, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12.1.2017, z Informace Odboru azylové a migrační politiky Situace v zemi – Ukrajina ze dne 24.7.2017, a z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016, č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3.8.2017 a ze Zprávy organizace Amnesty International „Trest smrti“ z dubna 2016. Veškeré tyto informace jsou součástí správního spisu. Soud má tedy za to, že žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil dostatek podkladů pro posouzení situace v zemi původu žalobce a dostatečně se vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.

Soudu pak nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu

cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR*. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.*“ V průběhu řízení před žalovaným nevystaly skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného a označuje ho za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje.

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 4 a 3 správního řádu a čl. 3 Úmluvy. Soud uvádí, že žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a ani v rozporu s předmětnou Úmluvou.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve **výroku II. rozsudku** uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Pavel Sadílek; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s.). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 10.5.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále náleží náhrada cestovní výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem zn. WV Tiguan, RZ ..., z Plas do Balkové a zpět za účelem porady s klientem dne 24.10.2017 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákoník práce**), činí 280,- Kč (tj. 70 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 179 Kč (tj. 8,4 l/100km x 30,50 Kč/l x 0,7), tedy celkem 458,- Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce čtyř půl hodin činí celkem 400,- Kč. Dále ustanovenému zástupci

náleží částka ve výši 1.608,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 9.267,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (*výrok III. rozsudku*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
L. K.